

Premijera "Raspada sistema" Predstava u režiji Borka Perića u Satiričko kazalište Kerempuh dovest će publiku koja ne mari za političku korektnost

Napokon komedija bez politike

Bojana Radović

Teško se i sjetiti kada se na nekoj premijeri publika tako glasno i od srca smijala. Baš je to glavni adut nove predstave Kerempuha koja će zasigurno biti veliki hit. A riječ je o komediji "The Play That Goes Wrong", koju su napisali glumci i dramatičari Mischief Theatre: Henry Shields, Jonathan Sayer i Henry Lewis. U prijevodu Matije Vasića to je "Raspad sistema", a u dramaturgiji Dore Delbianco režirao ga je Borko Perić.

Ništa ovdje nije sveto

Iscjeliteljska moć smijeha u ovoj predstavi izvire iz njene univerzalnosti. Ovdje nema ljudi koji bježe ih Hrvatske, Srba i Hrvata, ustaša i četnika, korumpiranih političara, čak ni špic-papaka... i zato je ovo nadasve opuštajuća zabava. Ovo je komedija u kojoj se kazalište ruga samom sebi: lošoj scenografiji, zaboravljenim replikama, krivim rekvizitima, preglumljenosti, divama koje u kriminalističkom zapletu ne mogu potisnuti barunicu Castelli koju nose u sebi... Humor je to montipajtonovske vrste uz obilje pretjerivanja, karikature, preglumljenosti, izravnog kontakta s gledateljima, ali i koketiranja s drugim kazališnim žanrovima, a sve kako bi se podcrtala apsurdnost situacije u kojoj grupa ljudi pokušava održati u životu privid kazališne iluzije.

Humor je to u kojem ne postoji ni natruha onog što se obično naziva političkom korektnošću. Nitko ovdje nije pošteđen, ništa nije sveto! Ponekog upućenijeg gledatelja može (i hoće) zasmetati raskrečeno žensko međunožje (ne zbog pristojnosti već zbog dobrog starog seksizma), ali i taj će priznati da je taj dio groteske

Sve uloge ovdje su na neki način ravnopravne i zato u glumačkom nizu u predstavi nema slabe karike

izveden vješto, da je geg uspio, da se publika guši od smijeha. Priču koja je zapravo teatar o teatru i koja govori o totalnom raspadu jedne izvedbe u kojoj sve polazi naopako Borko Perić režira kao farsu, što ona i jest. Konačan je dojam kao da se dvosatna predstava stapa u jedan jedinstveni geg, slapstick komediju u stilu Bustera Keatona, a ritam koji je redatelj nametnuo glumcima na rubu je furioznog, sa zahtjevnim elementima fizičkog teatra, i to onima u kojima doista sve može krenuti u krivom smjeru.

Mora se priznati da su se svi na sceni, pa i Josip Brakus koji u liku majstora svjetla i tona juri kroz gledalište, i te kako narodili, a predstava je toliko fizički naporna da s velikom vjerojatnošću možemo reći da je dan poslije Anita Matić Delić osjeća u svakoj stanici svoga tijela. Zašto? Na slici gore desno živa je glumica, a ne lutka, i dovoljno je reći da je

GLUMCI SU SE FIZIČKI NARADILI, A ANITU MATIĆ DELIĆ VUKLI SU KROZ PROZOR TAKO DA JE BOLJELO GLEDATI

kolege kroz prozor nisu uvukli od prve. Redatelj za ovu predstavu koristi i elemente stand-upa, žanra u kojem je sam briljirao, a ovdje ih stavlja u ruke iskusnog Hrvoja Kečkeša i mladog, već spomenutog Brakusa, a upravo je to uloga koju će, u alternaciji, igrati i sam Borko Perić.

Spomenik glumačkoj profesiji

Sve uloge ovdje su na neki način ravnopravne i zato u glumačkom nizu ovdje nema slabe karike, a na sceni su, uz već spomenute glumce i: Nikša Butijer, Ana Maras Harmander, Luka Petrušić, Damir Poljičak i posebno razigran Matija Šakoronja. Svima im treba priznati još jedan veliki uspjeh: dok glume krajnje loše i nespretno glumce, svi oni zapravo grade spomenik vlastitoj profesiji, ljudima koji neće odustati čak ni kada im se cijelo kazalište sruši na glavu. I to je ta glavna poruka ove zabavne predstave. ●